

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 2 (562) ⋆ sîmbătă 5 ianuarie 1957 ⋆ 4 pag. 15 bani

Instantanee din vacanță

N-a trecut nici măcar un ceas din clipa în care copiii au luat vacanță, că o mașină încărcată cu reporteri și fotografi trecu sburînd pe aleea largă ce pornește de la „Casa Scînteii". Incotro au pornit cei din mașină e lesne de înțeles: Au plecat să alcătuiască pagina de față, intitulată „Instantanee din vacanță"... Ajunși prin preajma Cișmigiului, reporterii coboară și primii pe care îi întîlniră sînt cei doi copii (foto 1) Cel mare, după cum se și cuvine îl trage cu săniuța pe cel mic. Iată o poză (foto 2) pe care, fără prea multă bătaie de cap o putem numi „Pregătiri de patinaj" Căsuța cu țurțuri la jghiab, pe care o vedeți (foto 3) se găsește în „Orășelul copiilor" din București. In ea, cîtu-i ziulica de mare, stă un „vrăjitor" care în schimbul a cîtorva bănuți îți face dintr-o linguriță de zahăr, ditamai vălătucul de... Vată. Apoi, cu mult farmec în mișcări, te invită să o... mănînci.

... Și, după fețele fetițelor din fotografie, tare dulce trebuie să fie „vata"!

Dar să mergem mai departe prin „Orășel"

Vă rugăm faceți loc, vrem să fotografiem pe cei mai serioși vizitatori ai standului de cărți! (foto 4)

Vreți să știți ce-i aici? (foto 5). E un pui de căprioară... și totodată cel mai blînd (dar și cel mai iubit) locatar din micul parc zoologic amenajat în orășel.

Ei, vacanța a început, deci. Vă urăm odihnă plăcută și, dacă vreți amănunte și din alte colțuri ale țării vă rugăm... întoarceți pagina!

5

1

2

3

4

foto reportaj:
Gr. PREPELIȚĂ

ZILE DE VA

Cel mai frumos dar de Anul Nou

Sînt tare frumoase locurile prin părțile Devei; munți inalți în vîrful cărora se mai văd și astăzi zidurile semețelor cetăți de odinioară; ape repezi, pășuni întinse.

Familiile Winke și Azbergher, venite aici din Moldova, au îndrăgit Deva și se simt, vorba aceea, „ca la ele acasă"! Uneori însă, mai ales în preajma sărbătorilor de iarnă, le cuprinde dorul de plaiurile moldovenești, de frumoasele obiceiuri din Moldova. Și copiii Gheorghe și Alexandru știu asta. In serile lungi de iarnă, mama le-a povestit de multe ori despre copilăria ei, despre flăcăii care, în noaptea de Anul Nou, umblă cu uratul. Pe mama lui Winke mai în fiecare an o auzi:

— Frumos mai cîntă băieții ăștia... frumos, dar parcă nu-s ca urătorii de la noi Capră, plugușor, semănat, degeaba, nu-s pe aici.

Winke Gheorghe și Azbergher Alexandru s-au gîndit anul acesta să-i facă o surpriză; ceva deosebit... ceva, așa, ca să le placă mult, mult de tot.

— Ah... am găsit, a spus Winke prietenului său. Scriu lui Codruț, văru-meu. Și cei doi prieteni au pornit să-și înfăptuiască ideea.

Peste cîteva săptămîni, la Școala medie mixtă nr. 1 din Deva a sosit un pachețel. Inăuntru se afla textul unui plugușor, un bici și păr de cal pentru buhai. Ce s-au mai bucurat băieții!... Și de atunci cam în fiecare zi ajung mai tîrziu acasă. Intîi au început pregătirea textului de plugușor, apoi au urmat pregătirea buhaiului, exercițiI de pocnit cu biciul sau harapnicul, cum îi mai zic moldovenii. Pentru că, de fapt, asta-i cel mai greu. Uite, de pildă, la ei, nimeni nu știa să pocnească din bici. Și, fiindcă tot trebuia să învețe cineva, a încercat Alexandru. Il ridica în sus, îl învîrtea o dată în jurul capului și... șfichi! Dar biciul nu pocnea, ba îl lovea și peste picioare. A încercat o dată... de două ori... pînă la urmă a învățat. Dar cu buhaiul cîte nu au pățit!... Au făcut ei rost de o putină, au întins pielea, au pus părul de cal, dar tot nu mergea. Trage, și trage, nimic. Ce-i de făcut? Surpriza e în pericol.. Și lucraseră așa cum a spus Codruț în scrisoare, cuvînt cu cuvînt. Pe cine să întrebe, doar e... secret? Pînă la urmă au aflat, așa, cu puțină „diplomație", de la mama lui Winke, că părul de cal trebuie udat cu borș sau oțet. Și textul plugușorului, cît suna de frumos:

...„C-a venit bădica
Traian
Încălecat pe un cal
năzdrăvan,
Cu șaua de aur,
Cu frîu de mătasă,
Cît vița de groasă."

— Ia te uită, mîndru o fi arătat „bădica" ăsta al lor.

— Să știi că „bădica" e ceea ce noi numim pe aici „baci", își dădu cu părerea și Alexandru.

★

In seara Anului Nou, în casa familiei Winke mama făcea ultimele pregătiri.

...„Aho! Aho! copii
și frați,
Stați puțin și nu mînați"...

se auzi deodată la fereastră.

— Ce-i asta? Plugușor, bici și buhai... Păcat că nu-i și băiatul acasă; el n-a auzit niciodată un astfel de plugușor.

...„De urat am mai ura,
Da' frică ni-i c-om
insera,
Că nu sîntem de ici-
colea,
Sîntem tocmai de la
Cuca".

— Ei, dar asta-i chiar de prin părțile noastre. Să-i primim la noi, să-i poftim la masă.

Surpriză!... Asta-i Gheorghe și ăsta-i Alexandru, și ăsta... Mama era de-a dreptul emoționată. Nici colacii nu-i mai găsea. Așa un dar de Anul Nou... Ei da, așa ceva mai zic și eu.

Geta COSTIN

Prima zi de club

Vacanță! Vacanță! Zeci de glasuri voioase răspund ultimului sunet al clopoțelului care va primi, la fel ca și copiii, vacanță. Timp de două săptămîni se va odihni și el într-un colț, în cancelaria școlii din Țăndărei-sat.

Dar odată cu venirea vacanței, în școală s-a deschis clubul. Fiecare e vesel, dornic să petreacă din plin fiecare zi.

Și afară poți petrece bine. Dar nici distracțiile care se organizează în club nu sînt de lepădat.

Astăzi, de pildă, putem asista la un program artistic dat de pionieri în cinstea aniversării Republicii. La spectacol vor veni și părinții.

Tot acum sînt premiați cei care au participat la concursul de probleme distractive închinat zilei de 30 decembrie. Reținem că Mîrzănescu Veronica, din cl. a VII-a, a obținut locul întîi.

Deși festivalul s-a terminat, voia bună continuă. Cum ar putea fi altfel, cînd vacanța e de-abia la început și mai sînt de așteptat atîtea surprize?

Dar de ce se rîde atîta acolo în colț?

Se discută despre Moș Gerilă, fiindcă mîine e sărbătoarea pomului de iarnă. Auzi tot felul de glume, pronosticuri asupra darurilor ce vor fi primite acasă, la pomul de iarnă...

Știe cineva ce dar va primi? Fiecare bănuiește. Numai Dinulescu Stela, din clasa a V-a, știe precis — o pereche de cizmulițe. Cum așa? Păi a venit deunăzi tatăl ei cu ele din tîrg și ea le-a văzut. Dar dincolo de ce e așa mare freamăt? Se scriu felicitări de Anul Nou. Pioniera Linte Elisabeta, din clasa a VII-a, împreună cu alte pioniere, urează detașamentului clasei a VI-a „La mulți ani" și în anul care vine rezultate mai bune la învățătură.

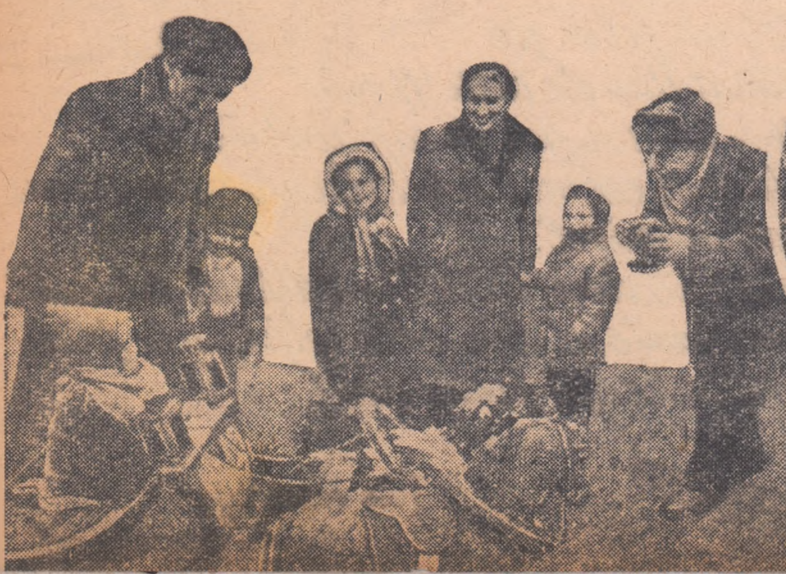
Spre poștă au luat drumul și alte plicuri, printre care o felicitare către comitetul raional U.T.M., una trimisă... „Scînteii pionierului" și o invitație către Școala de patru ani din comuna Strachina, pentru carnavalul ce va avea loc la club.

Organizatorii carnavalului nu vor să se facă de rîs în fața invitaților, așa că, în cele două ceasuri care urmează, e programată o repetiție foarte serioasă.

Cu aceasta, prima zi de club își încheie activitatea.

Și, după ce fiecare mai încearcă o dată ghețușul din curtea școlii, pornește spre casă. Azi a fost prima zi. Dar mîine, poimîine? Copiii știu că la club se va petrece bine în vacanță

Ștefan ALECU
corespondentul „Scînteii pionierului" pentru regiunea Constanța

● Atenție, „năsuc" cîrn"!
● O vitrină, cîteodată, te farmecă mai mult decît un basm.
● Un „Moș Martin" ...

CANTĂ

La pomul de iarnă

să fi mic! Pe
ulte alte nea-
mai este şi
i dacă te duci
a vreun spec-
ebuie să te
ult pe vîrfu-
oarelor ca să
dea ceva. Aşa
mplat şi celor
eţaşi despre care vă voi vorbi în
: de mai jos. Au venit de dimineaţă
ocupe un loc mai bun în sală dar
s-au aşezat, tot erau nevoiţi să se
e vîrfuri ca să vadă mai bine.
r am uitat să vi-i prezint:
sînt Mihăiţă şi am 7 ani şi jumă-
recomandă primul.
mine mă cheamă Lilian. Am împli-
cînd a venit Moş Gerilă şi pen-
am fost cuminte, fratele meu m-a
el aici, la serbarea lor, a pionie-

ul celui de al treilea, care e şi cel
, îmi răspunde tot Lilian: Pe el
ă Andrei. Abia a împlinit cinci ani,
ent aici s-o vadă pe sora lui care
rol în piesă. Ştiţi, ea este în clasa
şi învaţă bine de tot!
r convorbirea noastră se curmă de-
n sală se face linişte, iar cortina
. Pe scenă, şase trompetişti vestesc
rea s... irii pomului de iarnă de la
nieri... din Cîmpina.
-o fi la uşă? Auzind zgomotul, Mi-
întinde cît poate de mult, doar,
să vadă ceva. Zadarnic însă — ce
eam eu mai înainte? „Dacă eşti

lupă cîteva clipe, cînd pe scenă a-
moşneag cu barba albă şi lungă
aiele roşii-roşii pătate cu fulgi de
umireşte şi Mihăiţă:
, ia uitaţi-vă, a venit Moş Gerilă!
i doi îşi îndreaptă privirile într-a-
i Andrei precizează:
ăsta a fost şi la noi la grădiniţă.
: eu, are nasul tot aşa de roşu iar
ă şi creaţă!... El este, vă spun eu...
ce moşul face urările cuvenite şi
le făgăduieşte că va veni la sfîrşi-
rii să le împartă daruri, părăseşte
aplauzele spectatorilor.
ăsta cine-o mai fi, întrebă deo-
an.
vezi? E Craiul pădurilor, îl lămu-
ıăiţă. El prezintă programul.
iar aşa a fost. Craiul, bogat în-
veşmîntat, anunţă: „In continuare, parada costumelor".

Pe scenă încep să se perinde, ca la cinematograf, o mulţime veselă de personagii, care sînt nelipsite la orice carnaval: Iepurilă (noroc că în sală nu se află nici un vînator), un căţeluş caraghios care latră tot timpul (ce să-i faci, fiecare se prezintă în felul lui!), Baba Cloanţa, gîrbovită şi cu ghearele lungi...

Deodată se aude în depărtare o melodie populară. Cine nu cunoaşte cîntecul: „M-am jurat de mii de ori"?! Cîntăreaţa este o fetiţă îmbrăcată într-un coştum oltenesc. Măscăriciul, şugubăţ ca-ntotdeauna, face fel de fel de giumbuşlucuri. Numai dacă te uiţi la costumul lui, începi să rîzi: jumătate e roşu, jumătate alb. Pînă şi încălţămintea îi este de culori diferite... Pe scenă se perindă cu nemiluita felurite costume care de care mai năstruşnice.

Apoi programul continuă cu cîteva dansuri, recitări, cîntece, gimnastică, piese de teatru. Cînd s-a terminat piesa „În întîmpinarea Anului Nou", Andrei a aplaudat cel mai mult. Doar în ea jucase Lenuţa!... surioara lui.

In sfîrşit, prin uşa din fund a sălii intră din nou Moş Gerilă. Abia îşi duce tolba în spate de încărcată ce-i.

— Iaca, am venit taman la vreme — începe el. Aşa... Acum, cei care sînt cuminţi şi învaţă bine, să se apropie. Ca la comandă, zeci de copii fac roată în jurul moşului care-i priveşte zîmbind.

— Mai încet, mai încet, că mă daţi jos... Să desfac tolba...

Mihăiţă şi Andrei primesc fiecare cîte două pungi mari, pline cu bomboane şi biscuiţi. Andrei aşteaptă cuminte într-un colţ. Moş Gerilă fusese mai dinainte pe la grădiniţă şi-i dăduse partea lui. Numai cînd îi vede pe ceilalţi vorbeşte:

— Sîc, sîc, eu am primit acolo şi ciocolată!

— Dar ce, crezi tu că noi mai sîntem de-o seamă cu tine? sări Mihăiţă. Eu mai am un an... şi ceva şi o să devin pionier. Tu tot la ciocolată şi jucării te gîndeşti!

Apoi pornesc cu toţi spre casă. Dacă serbarea ar mai fi continuat, ar fi stat acolo cine ştie cît! Dar nu-i nimic, şi la anul vine Moş Gerilă...

Emil DOBRESCU

La săniuş

Vă transmitem din Predeal

Hrrr... Poc!... Dragi ascultători, ne aflăm cu microfonul pe dealul Clăbucet, de lîngă Predeal. Emisiunea noastră este îngreunată de unele condiţii atmosferice deosebite... Hrrr... Din cauza temperaturii ridicate, zăpada se topeşte şi adesea ţurţuri de gheaţă cad pe cablul nostru electric... Hrrr... Poc...

In acest moment sosesc la start concurenţii. Sînt pionieri şi pioniere din tabăra de la Predeal, detaşamentele 2, 3 şi 11. Folosim răgazul pînă se dă semnalul de începere, ca să vă relatăm cîteva amănunte. Această întrecere sportivă s-a organizat îndată după sosirea copiilor în tabără, în urma unei discuţii aprinse în care detaşamentele de mai sus şi-au disputat întîietatea în privinţa priceperii de a conduce săniuţele.

Conducătorii loturilor... Ah, dragi ascultători, starterul a dat semnalul de plecare. Primul grup de săniuţe a pornit vijelios la vale ocolind obstacolele întîlnite... Hopa... Un mic accident. O sanie s-a proptit cu botul în nu ştiu ce, nu se vede din locul în care mă aflu, iar conducătorul ei, după ce a descris o curbă demnă de un acrobat, a aterizat cu capul înainte într-un morman de zăpadă. Cîţiva comisari de parcurs, aleargă spre locul accidentului. Victima e trasă afară de picioare şi se constată că n-are nimic grav, în afară de nasul care a fost supus, datorită împrejurărilor, unei presiuni deosebite.

Concursul continuă. Iată o sanie a cărui conducător pare să fie un adevărat maestru. Dealtfel săniuţa a ajuns prima la punctul de sosire. Să dăm cuvîntul conducătorului, adică conducătoarei, căci e vorba de o fată.

— Cum te cheamă?

— Sandu Elena...

— Din ce detaşament faci parte?

— Detaşamentul 2...

— Mulţumesc.

Cîteva momente de emoţie. Se anunţă rezultatele. Pe primele locuri Sandu Elena şi Enăchescu Maria din detaşamentul 2. Pe locul 2 — Andrica Ani şi Croială Elena amîndouă din detaşamentul 2.

Deci sucevenii, căci ei alcătuiesc detaşamentul 2, s-au dovedit cei mai buni.

Incheiem emisiunea noastră şi vă transmitem salutările pionierilor de la tabăra din Predeal.

Al. MIHU

ŞTIRI

● *Copiii din comuna Aciş (Baia Mare) îşi petrec zilele vacanţei la clubul din şcoală. Aci se organizează seri de basm discuţii pe marginea cărţilor citite, o serată literară închinată lui M. Eminescu. In una din zile, pionierii vor vizita G.A.C. şi G.A.S. din localitate. Pe lîngă aceasta vor schia, vor patina şi se vor da cu sania.*

● *„Aşteptăm cu nerăbdare să prezentăm la teatrul din oraşul nostru piesa „Regina zăpezii" după povestea lui Andersen.*

Eu, — scrie mai departe Ciortan Gabriela de la Şcoala mixtă nr. 2 din Tr. Severin — sînt povestitorul. Impreună cu Gerda (pioniera Ionescu Liliana) pornim în căutarea lui Key (pionierul Vlăstan Ştefan), a cărui inimă bună a fost schimbată într-o inimă rece şi rea.

Rolurile le-am învăţat bine, sperăm că serbarea va ieşi frumoasă".

● *In timpul vacanţei de iarnă, detaşamentele 4 şi 5 de la Şcoala medie din oraşul Urziceni vor face o excursie de cîteva zile la Bucureşti. Copiii abia aşteaptă să viziteze Palatul pionierilor, Muzeul Antipa, Grădina Botanică, Atelierele Griviţa Roşie şi altele.*

● *Nici pionierii din satul Cireşul Nou, raionul Lugoj, nu se vor plictisi în timpul vacanţei. In fiecare zi ei şi-au programat ceva interesant, atrăgător. Un concurs de săniuţe, o serată închinată basmului, alta ghicitorilor, o adunare dedicată curiozităţilor tehnico-ştiinţifice. In afară de aceasta vor organiza un concurs de şah şi o excursie la fabrica de cherestea din apropiere.*

● *Şi acum, dragi copii, să vă aducem la cunoştinţă ce au pregătit cinematograful Maxim Gorki şi Teatrul de păpuşi „Ţăndărică" pentru copiii din Bucureşti.*

La „Maxim Gorki" vor rula pe rînd între 31 decembrie şi 7 ianuarie, filmele „Fetiţa mincinoasă", „Milion în sac", „In colibă arde focul" şi „Micul leneş."

La Teatrul „Ţăndărică" copiii bucureşteni vor putea vedea „Lanţul minciunilor" şi „Căsuţa iepuraşului", într-un singur spectacol, „Povestea porcului", „Pomul de Iarnă" şi „Gîscănelul".

● *Tot pentru voi, dragi cititori, sînt spectacolele „Cocoşelul neascultător" şi „Prietenii ei" care se joacă zilele acestea la Teatrul Municipal, sala Sf. Sava.*

ÎNTÎMPLĂRI din TABĂRĂ

...pte de mister

.. Asta înseamnă că
a doarme. Aşi putea
hiar că unii visează.
ı camera 305 se aude
ciudat. Parcă cineva
preajma unei cas-
oi, un glas întreabă
-ai prins?" Iar alt
nde: „L-am prins".
oine undiţa! intervi-
ı prima voce. Şi în-
l: Cu toate pînzele
spre larg, înainte!
oarte curios. Cine
ici? Mă uit pe ta-
re Victoria şi Tru-
Ce, s-au apucat să
noaptea?

l nedumirit, cobor
Ce cameră e asta?
aude un zgomo la

apoi din ce în ce mai des: pic, pic, pic! pic!!...

— Hei, umbrela! strigă cineva dinăuntru.

— Mi-a smuls-o vîntul, scînceşte altcineva.

Asta-i curată drăcie. La 205 locuieşte... stai să văd... Duinea Emilia şi Rusu Elena...

M-am hotărît să dezleg enigma. Sui din nou scările, dar n-apuc să ajung nici la jumătatea drumului că aud de jos voci speriate — Plouă! din tavan!

Iar de sus:

— Ajutor! Inundaţie!... Ne înecăm!...

Fie ce-o fi. Deschid brusc uşa de la 305 şi... o pînză de apă se revarsă peste ghetele mele noi-nouţe. Iar cişmeaua, pe care cele două locatare de varsă triumfătoare un şuvoi cristalin de apă. Iată, deci, de ce se credeau Victoria şi Marioara pe o corabie cu pînzele întinse. Cît priveşte misterul de la camera 205 s-a dezlegat de la sine: această cameră se află exact... sub 305!

Convorbire urgentă

Personaje: Ionuţ Dinculescu, Instructorul de pionieri, Telefonista, Un pionier.

Instructorul: Bine, Ionuţ, noi o să-ţi dăm voie să pleci, desigur. Acasă ai să te simţi mai bine. Şi-apoi, aici la noi, şi-aşa e plictiseală...

Ionuţ: (Şovăielnic) N-am spus asta, dar... vreau acasă... Şi acasă pot să mă dau cu săniuţa şi am şi jucării destule...

Instructorul: Da, într-adevăr, acasă e mai plăcut ca în tabără. E şi mămica lîngă tine.

Ionuţ: (Vesel) Sună telefonul! E Bucureştiul.

Instructorul: (Către un pionier care a intrat) Sigur că da. Luaţi săniuţele şi continuaţi antrenamentul. Poimîine doar avem concursul!

Ionuţ: (Surprins) Concurs? Ce concurs?

Instructorul: A, avem un concurs de săniuţe pe tabără. Dar am uitat, pe tine nu te mai interesează.

Ionuţ: Să vedeţi...

Instructorul: ...O să-ţi trimitem o scrisoare în care o să-ţi povestim totul.

(Sună telefonul)

Ionuţ: Alo, Bucureştiul? Nu!... răşul instructor? Da, vi-l dau îndată. (Către instructor) Vrea să vorbească cineva cu dvs.

Instructorul: Cine?... De la teatrul de păpuşi?... Da. S-a stabilit ziua cînd se vor da cele două spectacole în tabără!... Sigur, v-aşteptăm.

Ionuţ: (Cu jumătate de glas) Despre ce teatru de păpuşi e vorba?

Instructorul: Aaaa! Nimic interesant. Tovarăşii de la teatrul de păpuşi vor să dea două spectacole în tabăra noastră. Ce păcat că ai să fii plecat...

Ionuţ: E... e adevărat că în tabără o să fie şi... carnaval?

Instructorul: Da, o să avem şi un carnaval. Dar nu-i nimic, o să-ţi scriem şi despre carnaval.

Telefonista: Alo! Vorbiţi cu Bucureştiul.

Ionuţ: Alo, cine e la telefon? Tăticu? Te sărut mult aici

Instructorul: (pe şoptite) Uite mersul trenurilor. Are şi sosirile în Bucureşti.

Ionuţ: Cum?... Ce fac? Bine...

Instructorul: Spune-i că trenul de dimineaţă e cel mai bun, să te aştepte la acesta...

Ionuţ: Cum? Imi place în tabără! Ştii, tăticule, eu... eu vreau să-ţi spun... Eu o duc foarte bine aici... Mîine avem un concurs de săniuţe, iar poimîine am auzit că vine teatrul de păpuşi. Ştii, m-am împrietenit cu Ri Se Hong şi Kim Sîng Za. Sînt două pioniere coreene. Alo, tăticule! Sărut-o pe mămica din partea mea... La revedere!

Tabăra de pionieri
Sinaia.

VISUL LUI GHEORGHIȚĂ

Eram fericit că petrecusem un revelion plăcut. Fusesem în planeta Marte, reușisem să vin înapoi la prietenii mei și acum iată mă la redacție. N-am prea multe treburi, așa că citesc niște felicitări de an nou, mai dau vreo cîteva telefoane și apoi, plictisit, încep să moțăi lîngă telefon. Și cum, vorba aceea, pofta vine mîncînd, așa și moțăiala mi-a deschis o poftă de somn, de-am adormit — cum ar spune maestrul Iozefini — adînc, tot mai adînc.

Deodată, aud o șoaptă.

— Sstt! Liniște! Sstt! O melodie dulce, fermecătoare, mă poartă pe aripile ei iar vocea continuă, șoptind:

— Sstt!... Liniște... Cît mai multă liniște! Acum te voi duce, Gheorghiță, cu ani, cu mulți ani în urmă. Ești gata? Pornim!

Melodia a încetat brusc. Un vînt groaznic, înspăimîntător șueră fără milă. O ceață groasă învăluie totul de nu se mai vede nimic. Vîntul mă poartă cu o viteză amețitoare. Nu mai știu ce-i cu mine și-mi pierd cunoștința.

Mă trezesc. Sînt la poarta unui templu construit într-un mod neobișnuit. Ziduri, numai ziduri, și toate acestea din oglinzi. Privesc timit.

O voce de temut, venită parcă din fundul pămîntului, mă face să tresar

— Cine ești tu? Ce vrei? Răspunde, ființă pămînteană!

Nu știu de unde, dar de data asta prinsei un curaj rar întîlnit la mine.

— Dar... d-voastră... cine sînteți? Om bun... sau... sau om rău? am întrebat.

— Privește!

Un uruit îngrozitor și un scrîșnet de sticlă frecată se aude. O poartă se deschide. Intru. Ușile se deschid împinse de mîini nevăzute. Iată mă într-o sală uriașă. In fundul ei, pe un tron de aur, stă un om cu două capete, batrîn, bătrîn de tot. Inaintez și vreau să mă prezint. Imi face un semn cu mîna întinsă și rămîn țintuit pe loc.

Dau să vorbesc, însă văd că nu pot — aud numai ce spune bătrînul:

— Știu cine ești. Te cheamă Gheorghiță-reporterul și lucrezi la „Scînteia pionierului"! Pentru ce ai venit? Să-ți ghicesc trecutul sau viitorul?...

Dau din mîini disperat, că nu doresc așa ceva

— Lasă, nu mi face nici un semn. Eu, zeul IANUS, nu mă înșel niciodată! Cu cele două fețe ale mele privesc în trecut și în viitor. N ai răspuns de atîta vreme la scrisorile scrise de prietenii tăi de la Timișoara, Iași, Constanța... La încheierea trimestrului ai copiat de la Popescu, colegul tău de bancă.

Mă fac mic, mic de tot și dau din cap că nu.

— Cum, nu-i adevărat? Nu umbla cu minciuni! In viitor, ca într-o oglindă văd: vei da teză la romînă, și fizică. O să capeți la fizică un 2 cît tine de mare. Vei mai păți...

Nu mai aud nimic. Se lasă un fum gros și o mînă grea mă ridică și mă aruncă peste ziduri. Dau să protestez dar nu mai am cînd, pentru că mă trezii la porțile unui oraș cu totul deosebit de orașele noastre.

De abia intru în oraș că uimirea mă cuprinde și mai mult. Fac apel la toate cunoștințele mele de istorie. Am ajuns să cred că-i un oraș roman. Merg așa de vreo două ore dar nu văd decît puțini oameni. Mi s-a făcut sete. Apă, pe nicăieri! Mi am adus aminte de viaducte. Opresc un cetățean roman.

— Cetățene roman, nu știi unde-i viaductul? Aș vrea să trag o dușcă!

— Cum? O dușcă? Ce-i aia?

— Ei ce, nu știi? Vreau să trag un gît de apă că mă roade o sete, de nu te văd!

— A! Vreți să beți apă?

— Da!

— Așa spuneți. Eu nu pricep jargonul d-voastră. Sînteți din sudul Italiei, nu?

— A, nu! Dar n-are importanță...

— Ba are! Acum, la noi, toată lumea se curăță de păcate, de orice rele...

— Păi, ce-i astăzi?

— Sfîrșitul anului!

— Acum în februarie?

— Da. Noi sărbătorim „februa", așa că și d-voastră trebuie să vă curățați de păcatele din anul acesta. Haideți cu mine!

Cetățeanul roman mă prinde de-o mînă, dar eu, mai abil decît dînsul, mă smucesc și, pe-aci ți-i calea!

Cînd m-am oprit din fugă văd că mă aflu într-o piață. Mi-am dat seama că eram la Roma.

In piață — un uriaș, înarmat pînă în dinți. Mă privește rînjind. Nu iau în seamă surîsul lui „primitor" și mă apropii curajos. Il întreb:

— Dacă sînteți drăguț, pe unde pot ajunge acasă?

— Acasă?!! Cine ești, nemernicule? Viu nu te mai urnești de aci! Ințelegi? Știi cine sînt eu?

— Nu! răspund eu tremurînd, și asta nu de frică ci pentru că ridicase sabia să mă curățe de pe fața pămîntului.

— Cum, nici atît nu știi? Eu, care sînt spaima omenirii, eu care nu iert pe nimeni: nici copii, nici bătrîni, nici mame... Eu, care sînt tatăl lui Romulus, primul rege al romanilor, eu, care am dat numele unei luni cu care începe anul, nu merit să mă cunoști!?

— Inteleg, îngîn eu cu frică, dar nu știu cine sînteți!

— Sînt zeul Marte, zeul războiului! Asta ar fi trebuit s-o știi!

— Iertați mă, prind eu curaj din nou, dar știu că sînteți de multă vreme bolnav și chiar știu că sînteți pe moarte. Cred că mult nu mai aveți de trăit..

Zeul Marte cînd m-a auzit vorbind așa, a făcut niște ochi mari și a căzut leșinat. Inainte de asta a vrut să mă lovească cu sabia dar eu am fandat lovitura și, nevătămat, am plecat să cercetez împrejurimile Romei

Peste tot, mugurii pocnesc iar florile își desfac petalele. In văzduh adie un vînt călduț. Tot mai des se aude

„Vivat aprir!"... Mă simt mai ușor, mai vesel. Merg și nu știu unde mă aflu. Deodată, o mînă gingașă mă mîngîie pe creștet. Mă întorc. In fața mea — o zînă; o zeiță! Cine o fi? E foarte frumoasă... Cred că-i zeiță după portul ei.

Mirarea mea nu durează mult pentru că, luîndu mă de mînă, îmi spune

— Eu sînt Maia, zeița rodniciei. Vino cu mine!

Sus, pe o colină plină de verdeață, privesc întîi cerul albastru și mai apoi pămîntul. La un semn al zeiței, portocalii, lămîii, măslinii, grîul, totul crește și se împlinește!

In vale, oamenii dansează și cîntă, slăvind bunătatea zeiței Maia. Nu-mi vine să plec, dar zeița Maia mă atinge ușor pe creștet și dispare.

Mă ridic și plec. Rătăcesc așa, printre lanuri de grîu și porumb. Deodată, mă trezesc în Olimp — reședința zeilor. Peste tot ambrozie și nectar în cupe și amfore. Am dat să gust și eu din această mult cîntată băutură a zeilor, cînd deodată, o voce, mă oprește:

— Gheorghiță, ce faci?! Nici cînd ai plecat din redacție nu ți-ai cerut voie La fel faci și acum. Nu-i bine!... Ce te uiți așa? Nu te mira. Eu am dreptul să te cert, pentru că sînt Junona — regina zeilor și ocrotitoarea familiilor, soția lui Jupiter — stăpînul zeilor și al oamenilor.

O privesc nedumerit și plec.

Nu știu cum, dar datorită unei pene la motorul mașinii nevăzute care mă purta, mă trezesc la curtea lui Iuliu Cezar.

Mă furișez hoțește în sala tronului și acolo, ascuns după o draperie, îl văd pe vestitul Iuliu Cezar. Ține sfat cu sfetnicii săi.

Vocea lui puternică sparge liniștea sălii.

— V-am adunat astăzi pentru a schimba calendarul. Scribii să scrie!

„De astăzi înainte calendarul se va schimba conform acestui proiect" și întinse un sul pecetluit cu ceară verde. El se va chema „calendarul iulian".

Trompeții au început să sune a veselie și a prea mărire.

Bucuros că am cules un material strașnic pentru ziar am dat un chiot. Mai bine tăceam pentru că îndată am fost prins de doi scutieri și băgat într-o pivniță.

Cît am stat închis, nu știu. Pierdusem noțiunea timpului și o mîhnire mare mă cuprinse. Am încercat să stabilesc convorbiri cu ajutorul alfabetului morse, însă zadarnic. Abia apoi mi-am dat seama că romanii n-aveau de unde-l cunoaște.

Intr-o zi mi s-a dat drumul. Era pe timpul domniei lui Octavian August. Afară era cald.

Merg eu așa, cînd văd deodată un cal, gata înșeuat. Fără să mă mai gîndesc sar pe el, și pe aici ți-i drumul.

Fiindu-mi foame, caut în tolba agățată de șa. Scotocind, dau peste un sul. Il scot afară și rămîn înmărmurit. Era sulul cu pecetea verde al lui Iuliu Cezar.

Dau să-l arunc. Curiozitatea însă nu mă lasă. Cînd să-l desfac văd pecetea ruptă.

Era vestitul calendar Iulian!...

Uitîndu-mă la vreme, la cîmp, constat că sînt în luna august. Caut în calendar și văd că în dreptul lunii august e tăiat ceva, silabisesc ...sestile. Și mai departe un șase încercuit. Mă uit la septembrie — văd un 7, la octombrie — un 8, la noiembrie — un 9, la decembrie — un 10!

Cufundat în cercetarea calendarului, nu observ că toamna trecuse, venise iarna și tremuram de-ți era mai mare dragul să mă vezi. Dau pinteni calului și înmărmurit de frig nu mă mai gîndesc de ce luna septembrie e luna a șaptea și nu e a noua, așa cum știam eu. Alergam de mai multe zile cînd un vînt năprasnic mă purtă pe sus și mă lăsă din nou în fața zeului Ianus.

— Nemernicule, ai furat calul slăvitului Iuliu Cezar, la cazne cu tine. Nu vei mai vedea lumina zilei, ființă pămînteană! Să fie ars de viu! porunci el.

Doi lilieci uriași au început să mă lege cobză. Cînd au vrut să mă bage în cuptor m-am smucit și am țipat

M-am trezit — mă lovisem cu capul de telefon. In jurul meu colegii rîdeau de nu mai puteau. Eu eram însă bucuros că-i vedeam, că visul groaznic se terminase.

Văzîndu-l pe Meșterul Știe Tot l-am rugat să vină cu mine în altă cameră ca să-mi tălmăcească visul.

Am început să-i povestesc.

— Ce ai visat, tu, nu-i altceva decît povestea lunilor anului și a numelui lor. La romani anul începea cu luna martie care era luna întîia și care purta numele zeului Marte, zeul războiului, tălmăci Meșterul Știe Tot.

Luna aprilie este luna a doua și-și are numele de la cuvîntul latin **aprire** care înseamnă a deschide, deci deschiderea naturii, înverzirea ei.

Luna mai poartă numele zeiței **Maia**, zeița rodniciei și a belșugului. Luna iunie poartă numele zeiței Junona, regina zeilor și ocrotitoarea familiilor. Luna iulie, înainte se chema **Quintile**, ceea ce însemna luna a 5-a. Ea și-a schimbat numele în iulie după numele lui **Iuliu Cezar** care a schimbat calendarul cu 45 de ani înaintea erei noastre. Luna august se chema sestile, adică luna a 6-a, dar ea a căpătat numele lui **Octavian August**, primul împărat al romanilor. Luna septembrie înseamnă luna a 7-a deși ea este în realitate luna a 9-a. Același lucru se întîmplă și cu celelalte luni, octombrie, noiembrie, decembrie. Aceasta pentru că așa cum îți spuneam, romanii începeau anul cu luna martie nu ca noi cu luna ianuarie. De aici explicația de ce mereu ți se părea că ești cu două luni în urmă. Ai înțeles?

Am dat rușinat din cap că da. Imi era ciudă că nu înțelesesem tocmai eu, un lucru așa simplu.

I-am mulțumit respectuos Meșterului Știe Tot și pentru că eu nu pot să țin un „secret" — vi l-am spus și vouă.

GHEORGHIȚA REPORTERUL